

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ Ε' ΝΗΣΤΕΙΩΝ (6/4/2014)

Η ερμηνεία του Συμβόλου της Πίστεως (32)
«ου της βασιλείας ουκ έσται τέλος» - Η Βασιλεία του Θεού

Ολοκληρώνουμε, αγαπητοί μου αδελφοί, την αναφορά του Συμβόλου της Πίστεως στην Δευτέρα και ένδοξη Παρουσία του Χριστού, με την ομολογία ότι η Βασιλεία Του δεν θα έχει τέλος.¹ Ο όρος «Βασιλεία» έχει βαρύ περιεχόμενο και προκαλεί ποικίλα συναισθήματα στους ακροατές του, όταν συνδέεται με κοσμικά συστήματα εξουσίας. Στην περίπτωση, όμως, του Κυρίου ο όρος «Βασιλεία» λαμβάνει Θείο και πνευματικό περιεχόμενο και αφορά στην πνευματική εξουσία του Χριστού, που, σε αντιδιαστολή με την κοσμική, θα είναι αιώνια και ατελεύτητη.

Κατηγορείται, συχνά, η Εκκλησία μας από τους λεγόμενους ορθολογιστές, αλλά και τους αρνητές της πίστεως, ότι προσανατολίζει τους ανθρώπους σε μια πραγματικότητα ουτοπική, μεταφυσική, μη ψηλαφητή, υποσχόμενη την αιώνια ευτυχία και χαρά, πλησίον του Θεού, στη λεγόμενη «Βασιλεία των ουρανών», ενώ το ζητούμενο γι' αυτούς είναι η κατάκτηση της ευτυχίας και της χαράς εδώ και τώρα και ενδεχομένως, με κάθε κόστος. Θεωρούν δηλ. ότι η Εκκλησία λειτουργεί, τρόπον τινά, ως καταπραΰντικό των ανθρώπινων προβλημάτων, συσσωρεύοντας τις ελπίδες της επίλυσής τους σε μια μεταφυσική προοπτική που δεν υπάρχει. Η αλήθεια, όμως, είναι εντελώς διαφορετική, αφού η Εκκλησία δε μάς καλεί απλώς να ομολογούμε πίστη στην Βασιλεία του Θεού, δε μάς προτρέπει απλώς να ελπίζουμε σ' αυτή, αλλά μάς παρακινεί να την βιώνουμε διαρκώς, σε κάθε στιγμή της ζωής μας. Άρα, η Βασιλεία του Θεού δεν είναι γεγονός αόριστο και μεταφυσικό, αλλά ρεαλιστικό και μεθεκτό, χωρίς ποτέ να παύει να είναι πνευματικό.

Ας θυμηθούμε ότι ο Κύριος ξεκίνησε το απολυτρωτικό Του έργο *κηρύσσων το ευαγγέλιον της βασιλείας του Θεού*², ενώ *περιήγεν όλη την Γαλιλαίαν... κηρύσσων το ευαγγέλιον της Βασιλείας*.³ Την ίδια στιγμή και ο Βαπτιστής Ιωάννης, συνδέοντας την Βασιλεία του Θεού με το πρόσωπο του Ιησού Χριστού, καλούσε τον λαό σε μετάνοια⁴. Από όλα τα παραπάνω, αλλά και από την μελέτη των παραβολών του Χριστού, όσο και του τρόπου ζωής των Αγίων, αλλά και την ερμηνεία της θυσίας των Μαρτύρων, μπορούμε να κατανοήσουμε ότι «το νόημα αυτής της πραγματικότητας της Βασιλείας, που κήρυξε ο Χριστός,

---

¹ Δανιήλ 3,33 & 2,44 Λουκ. 1,33

² Μάρκ. 1,14

³ Ματθ. 4,23

⁴ Ματθ. 3,3

είναι πολύ διαφορετικό από την ευρέως διαδεδομένη αντίληψη περί ενός «κόσμου πέραν του τάφου». Η Βασιλεία του Θεού είναι πληρότητα ζωής, πληρότητα χαράς, πληρότητα γνώσεως. Είναι ο θρίαμβος της Θείας ζωής. Είναι όλα εκείνα για τα οποία έκτισε ο Θεός τον άνθρωπο και τον κόσμο, από τον οποίο ξέπεσε ο άνθρωπος διά της αμαρτίας και της εγωκεντρικής υπερηφανείας. Και είναι αυτή η Βασιλεία που ο Χριστός μάς αποκαλύπτει και μάς χαρίζει εκ νέου, προβάλλοντάς την πάλι σε μάς ως τον υπέρτατο σκοπό και περιεχόμενο της γνώσεως και του κόσμου»⁵

Αυτό σημαίνει ότι η Βασιλεία του Θεού δεν είναι μία κατάσταση που πρέπει να αναζητήσουμε έξω από εμάς, αλλά μέσα μας. Ο Κύριος διδάσκει ότι «η Βασιλεία του Θεού δεν έρχεται με τέτοιο τρόπο ώστε να την παρατηρήσετε· δε θα πουν «νά την εδώ είναι ή εκεί είναι»· η Βασιλεία του Θεού είναι μέσα σας»⁶, άρα βιώνεται με τρόπο εσωτερικό, πνευματικό. Αυτός ο τρόπος είναι η ζωή του Χριστού μέσα μας. Είναι η ζωή της αγάπης προς τον Θεό και τον άνθρωπο. Είναι η αίσθηση της απόλυτης χαράς και ευτυχίας από την ένωση με τον Χριστό στο Μυστήριο της Ευχαριστίας. Είναι η αίσθηση της λύτρωσης που ο Χριστός παρέχει σ' εκείνον που μετανοεί ειλικρινά και αντιμετωπίζει την κάθε πτώση και αμαρτία όχι ως αφορμή απελπισίας, αλλ' ως αφετηρία ανάστασης και σωτηρίας. Ο άνθρωπος που ζει με τον τρόπο αυτό δεν κάμπτεται από τα προβλήματα της ζωής, δε λυγίζει από τις απογοητεύσεις και τις δοκιμασίες του βίου, δεν παραιτείται και δεν υποχωρεί στην πολιορκία του διαβόλου, αλλά συνεχίζει να προχωρεί και ανεβαίνει πνευματικά, γιατί ζει, ουσιαστικά και πραγματικά μέσα του, την Βασιλεία του Θεού. ΑΜΗΝ!

Αρχιμ. Ε.Ο.

---

⁵ π. Αλέξανδρος Σμέμαν, «Πιστεύω», σελ. 128-129

⁶ Λουκ. 17,21